

- 2) W jakim zakresie ten skutek zawieszający w przypadku podniesienia nieważności nieuczciwych warunków określonych w zawartej przez konsumenta umowie stanowi dlań przeszkodę i, efektem tego, naruszenie art. 7 ust. 1 ww. dyrektywy?
- 3) Czy okoliczność, że konsument nie może odłączyć się od powództwa zbiorowego, stanowi naruszenie art. 7 ust. 3 dyrektywy 93/13/EWG?
- 4) Czy też, przeciwnie, skutek zawieszający art. 43 LEC jest zgodny z art. 7 dyrektywy 93/13/EWG ze względu na to, że prawa konsumenta są w pełni chronione w ramach pozwu zbiorowego, gdyż hiszpański porządek prawny przewiduje inne równie skuteczne w zakresie ochrony przysługujących mu praw mechanizmy procesowe oraz ze względu na przestrzeganie zasady pewności prawa?

⁽¹⁾ Hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L 95, s. 29)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Klagenævnet for Udbud
(Dania) w dniu 20 sierpnia 2014 r. – MT Højgaard A/S i Züblin A/S przeciwko Banedanmark**

(Sprawa C-396/14)

(2014/C 388/06)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Klagenævnet for Udbud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MT Højgaard A/S i Züblin A/S

Strona pozwana: Banedanmark

Pytanie prejudycjalne

Czy zasadę równości traktowania ustanowioną w art. 10 w związku z art. 51 dyrektywy 2004/17/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji tego rodzaju, jak w postępowaniu głównym, stoi ona na przeszkodzie udzieleniu przez instytucję zamawiającą zamówienia publicznego oferentowi, który nie przedłożył kandydatury w ramach preselekcji, i który w związku z tym nie został wybrany w ramach preselekcji?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 134, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 26 czerwca 2014 r. w sprawie T-564/10,
Quimitécnica.com i de Mello przeciwko Komisji, wniesione w dniu 2 września 2014 r. przez
Quimitécnica.com – Comércio e Indústria Química, SA i José de Mello – Sociedade Gestora de
Participações Sociais, SA**

(Sprawa C-415/14 P)

(2014/C 388/07)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Quimitécnica.com – Comércio e Indústria Química, SA e José de Mello – Sociedade Gestora de Participações Sociais, SA (przedstawiciel: J. Calheiros, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie, zgodnie z art. 256 ust. 1 i 2 TFUE, wyroku Sądu Pierwszej Instancji Unii Europejskiej wydanego w dniu 26 czerwca 2014 r. [T-564/10] oddalającego skargę wniesioną przez wnoszące odwołanie przeciwko Komisji Europejskiej zmierzającą do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej wydanej przez jej księgowego w piśmie z dnia 8 października 2010 r., w części, w jakiej wymaga ona, aby gwarancja finansowa, która ma zostać ustanowiona zgodnie z art. 85 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 ⁽¹⁾, została ustanowiona przez bank o notowaniu „AA” dla zobowiązań długoterminowych, i nakazująca skarżącym pokrycie kosztów własnych oraz kosztów poniesionych przez Komisję.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- Uznanie, po uchyleniu zaskarżonego wyroku, żądań przedstawionych przez skarżących w pierwszej instancji, a w konsekwencji, stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji wydanej przez jej księgowego w piśmie z dnia 8 października 2010 r. w części, w jakiej wymaga ona, aby gwarancja finansowa, która ma zostać ustanowiona zgodnie z art. 85 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002, została ustanowiona przez bank o notowaniu „AA” dla zobowiązań długoterminowych.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą na poparcie odwołania dwa zarzuty:

1. **Zarzut pierwszy** – naruszenie prawa w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w którym uznano za bezzasadny argument podniesiony przez skarżących w skardze wniesionej do Sądu dotyczący braku uzasadnienia decyzji Komisji z dnia 8 października 2010 r. w części, w jakiej domagała się ona ustanowienia gwarancji finansowej przez bank o notowaniu „AA”.
 - W zaskarżonym wyroku stwierdzono, że decyzja wydana w dniu 8 października 2010 r. nie zawiera wyraźnego uzasadnienia dla wymogu notowania banku ustanawiającego gwarancję. Niemniej jednak broni się w nim stanowiska, że podstawa wnioskowania Komisji wynika z samego wymogu.
 - Zgodnie z art. 296 TFUE wszystkie akty, w tym decyzje, powinny być obowiązkowo uzasadniane.
 - Podstawa „wnioskowania Komisji” powinna wynikać z uzasadnienia decyzji, a nie z samego zaskarżonego aktu.
 - Tym bardziej, że „ochrona finansowych interesów Unii”, która leżała u podstaw „wnioskowania Komisji”, mogła być również zapewniona w szczególności poprzez gwarancję bankową zaproponowaną przez skarżących w piśmie wysłanym do Komisji w dniu 3 września 2010 t.
 - Z drugiej strony, w 2010 r., kiedy to Komisja wystosowała taki wymóg, jaki miał być wymagany dla ustanowienia gwarancji bankowej, pojęcie notowanie było już całkowicie nieadekwatne, z którego to względu owo kryterium, ponieważ obiektywnie jest ono sporne, tym bardziej wymagało silniejszego, jasnego i wyraźnego uzasadnienia.
 - Również z uwagi na to, że udzielenie dodatkowego terminu na zapłatę jest wykonywane w ramach wykonywania swobodnego uznania, stopień wymagania uzasadnienia będzie zawsze wyższy, niż w przypadku gdy mamy do czynienia z wykonywaniem wiążących kompetencji.
 - Dodaje, że w decyzji brak jest przywołania jakiegokolwiek przepisu wspólnotowego, na którym mógłby opierać się taki wymóg.

- Po tym jak, przyznano w zaskarżonym orzeczeniu, że decyzja Komisji przyjęta w dniu 8 października 2010 r. nie zawiera wyraźnego uzasadnienia dla wymogu notowania banku ustanawiającego gwarancję, w zaskarżonym wyroku popełniono błąd w części, w jakiej uznano, że zaskarżony akt nie jest obarczony brakiem uzasadnienia zarzuconym przez skarżących w skardze wniesionej do Sądu.
2. Zarzut drugi – naruszenie prawa w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia w części, w jakiej orzeczono o niezasadności argumentu podniesionego przez skarżących w skardze wniesionej do Sądu, dotyczącego naruszenia traktatu – zasady proporcjonalności.
- Z art. 85 rozporządzenia nr 2342/2002 wynika, że po spełnieniu przesłanek przewidzianych w tym artykule, podmiot podejmujący decyzję w imieniu Wspólnoty (in casu Księgowy), *musi rozpatrzyć* wniosek przedstawiony mu przez zainteresowane przedsiębiorstwo o dokonanie płatności w dodatkowym określonym terminie i uznać ten wniosek, o ile zostały spełnione takie przesłanki i wymogi prawne przewidziane dla takiej zgody.
- „Szeroki zakres swobodnego uznania”, jaki jest przyznawany Księgowemu Komisji zgodnie z art. 85 rozporządzenia polega na ocenie wniosku, jaki został sporządzony przez zainteresowane przedsiębiorstwo w celu dokonania płatności w określonym dodatkowym terminie i na uznaniu tego wniosku, nie na rodzaju gwarancji bankowej, jaką Księgowy uzna za dopuszczalną, z którego to względu przy kontroli zaskarżonego aktu nie jest wystarczające zbadanie, czy akt ten jest w oczywisty sposób nieadekwatny dla osiągnięcia zamierzonych celów, tak jak to błędnie uznano w zaskarżonym orzeczeniu.
- Gwarancja na pierwsze wezwanie, zgodna z modelem wymaganym przez Komisję, wydana przez instytucję kredytową, stanowi adekwatną i stosowaną formę zapewnienia zapłaty dłużnych kwot. W rzeczywistości bowiem w całym portugalskim systemie sądowym (również, ogólnie, w pozostałych państwach Unii Europejskiej) akceptowane jest w różnych celach ustanowienie gwarancji bankowej, w tym w celu zawieszenia wykonania orzeczeń sądowych, w szczególności w przypadku ewentualnego zwrócenia się przez Komisję do sądów krajowych w celu uzyskania zapłaty niezapłaconej grzywny.
- W konkretnym przypadku gwarancja zaproponowana przez skarżących (nie zaakceptowana przez Komisję) została udzielona przez Banco Comercial Português, S.A., instytucję kredytową z siedzibą w Unii Europejskiej, podlegającej zasadom nadzoru i konsolidacji określonych przez same instytucje wspólnotowe. W związku z tym, nic nie wydaje się uzasadniać w celu obrony praw Wspólnot odmowy możliwości udzielenia gwarancji przez ww. bank i wymagania udzielenia gwarancji przez bank o notowaniu „AA” dla zobowiązań długoterminowych.
- Dodają ponadto okoliczności koniunkturalne, które są powszechnie znane, iż notowania banków portugalskich zmieniły się w związku ze zmianą notowania Republiki Portugalskiej. W ten sposób brak jest jakiegokolwiek banku z siedzibą w Portugalii, który spełniałby kryteria notowania („AA” dla zobowiązań długoterminowych) wymagane przez Komisję. Okoliczności te zostały wskazane w zaskarżonym wyroku pod tytułem „okoliczności leżące u podstaw powstania sporu”, niemniej jednak pominięto je w uzasadnieniu rzeczowego orzeczenia.
- Decyzja Komisji nie spełnia w ten sposób kryterium konieczności (jaki stanowi ważny wymiar zasady proporcjonalności), ponieważ wśród możliwych środków Komisja wybrała ten, który w ówczesnych okolicznościach najbardziej szkodził zainteresowanemu skarżącym.

W ten sposób można stwierdzić istnienie wyraźnej dysproporcji pomiędzy wymogiem Komisji (gwarancja wydana przez bank europejski o notowaniu „AA” dla zobowiązań długoterminowych) i celem, jaki zamierzano osiągnąć (ochrona prawa Komisji do otrzymania kwot), z którego to popełniono błąd w decyzji w części, w której uznano, że zaskarżony akt nie narusza zasady proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 357, s. 1).